

JAINKORAKO MAITE-LELOA

Emazteak

Non zaude kuku, Maite?
Emen nuzu mingulin.
Oreiñak antzo, iota
nadukazu maitemin.
Atzetik oska nuzu,
ta Zuk neri aldegin.

Sarobitik muñora
ardien zai oana,
baldin ikusten ba duk
nik maiteen dudana,
esaiok nola nagon
min, illun, ill-urrana.

Zure billa niazu,
piztien bildur gabe
ez loreak biltzera,
mendira, ibarrera,
arresi ta gaztelu
bizkor igarotzera.

Oi nere Maite orrek
landa zaituten oian
eta basoitsuak,
esaiadazute, esan,
belardi loretsuak,
emendik igaro dan!

Izakiak

Ariñ igaro zaigu
zoramen dariola,
ta begiratu utsez,
gu ikusiz doala,
daukan edertasunez
apaindu gaitu ola.

Emazteak

Ai, nork senda nazake!
eman zakit egitan!
Ez ibili geiago
neri mandaritan,
ez dakite mintzatzen
nik nai nuken neurritan!

Andik emendik, Zure
zoramen esanekin
zauritzenago naute
eziñ-esanarekin:
iltzear nadukate
mar-mar totel orrekin!

Zelan bizirik irau
ez-leku ontan biziz,
eta maite-geziak
amuts geldieraziz,
Arek egin-ukitu
guziak illeraziz?

Zauritu baitidazu
biotz au, esaidazu,
ez al duzu sendatzen?
Lapurtu ba didazu
orrela utzi gabe
lapurtu au ar zazu!

Arren, begion argi,
ez eduki mingarri
nereok, senda itzezu
zaitzaten ikusgarri,
Zutzat bakarrarentzat
nahi ditut ekarri!

Maitemiña sendatzen
ba-dakit neke dala;
aurpegi eder ori
agertu dakidala!
Zu begiz ikusteak
erioz il nazala!

Oi iturri gardena!
zillar-leiar orretan
agertuko ba lira
nik nere erraietan
irraririk dauzkadan
begi oiek bet-betan!

Ken, Maite, baniazu
egan.

Senarrak

Itzul, usoa,
orein zauritu onek
gaindituko du muñoa.
Zure egal oietatik
arturik otzaroa!

Emazteak

Nere maitea!: baso,
zelai gorde, oiantsu,
urrutiko izaro,
erreka txurrutatsu,
aize maiteen xixtu:
ori eta are zera Zu.

Gau ixil paketsua,
goiz argitik urbilla,
bakardi ozenean,
musikaren ixilla,
maitasuna dakarren
apari zuzpergilla!

Matsa lore daukagu,
ta axariak atzeman,
egin dezagun xorta
arrosaz bitartean,
ez baita nabariko
iñor gure landetan

Ixo! Ipar, erio!
Ego, maite-ekargarri!
io nere baratzean
usaien zabalgarri;
an aseko Maiteak
loreetan egarri.

Iudar neska-lagunak!
lili ta arrosa artean
usai onek dirauño
zaute aldamenean;
arren, ez egin oles
gure etxeko atean!

Kuka zaitte, Maiteño,
menditara begira,
gorde ixil-gordea,
neska-lagunak dira
izaro galduetan
dabillanaren billa.

Senarrak

Arren, egazti ariñ,
leoi, orein txantxari,
ibar, mendi, ugalde,
euri, aize, sargori,
esnai ta amets artean
gau latzaren zaindari!

Sirenan zora-kantuz
dagizue arago,
gorde asarre ori;
ez txintik ein geiago
andregaiak lo egin
dezan seguruago.

Sartua da Laztana
gogo zun baratzean;
bere gogara datza
loa, bete-betea,
lepoa makurturik
Maiteren besartean.

Elkartuak gaituz
sagar-ondo azpian,
an, eskuak emanez
senar-emazte giñan;
osasuna arki duzu
amak galdu tokian.

Emazteak

Gure oia lore da,
leoi-zuloz ertsia,
egin dezagun iñaurrik,
pakeak eraikia:
bizkorren iskiloez
inguruan iantzia.

Zure urratsen segi
neska gazteak doaz,
txinpartak ukituak,
birbiz, on dan ardoaz,
biotza bizkorturik
lainko-usai gozoaz.

Maiteren ardangelan
edana naiz barnean;
berriz landa ontara
atera nintzanean,
saldoa galdu nendun
ezer ez oroitzean.

An eradoski nindun
iakite txit guriaz;
an eskeñi nintzaion
nerau, dudan guziaz;
bere nindula agindu
nion, danak utziaz.

Anima, dudan oro
eman nion mendeko;
enaiz geio saldo-zai,
ez dut deus egiteko;
ontarako bakar naiz:
Maitea maitatzeko.

Aurrera larraiñean
ikusten ez nautela,
esango dute, noski,
maitez galdu naizela:
galgarri nintzalarik
irabazi nutela.

Goiz otzean bilduzko
lore ta pitxiakin,
egingo dugu xorta
Zure maitasunekin,
eta nere buruko
ille eio batekin.

Lepoan egan bakar
nik nenkarren illean;
so zenegion eta
bertan lotu ziñean;
zauri ziñan erori
nere begi batean.

Begi oiek neretan
eder ziran ixuri;
hala nintzan txit maite,
ala zuten merezi
zuretan zekustena
nereetan iauretsi.

Ez esker gaitzo neri,
nitaizulako beltzun;
so egidazu, beintzat,
begiz io baininduzun,

ederrez, zoramenez,
apain iantziz ninduzun.

Senarrak

Ba-dator uso txuri
mokoan muskilakin
kutxara; uxapala
maite zeukan Arekin
urondo urdiñetan
batu dira alkarrekin.

Bakarrean bizi zan,
bakarrean kabia
egin du, bakarrean
du maite gidaria;
bakartasun aretan
artua du zauria.

Emazteak

Maita igun elkar, Maite,
goazen oian-barnera,
Zure edertasuna
mendian ikustera,
muñolari darion
uretik edatera.

Andik gorago dauden
artzulo gordetara,
aietan bi-biñook
ixil sartuko gara,
ta puni-sagardoa
dedakegu gogara.

An erakutsiko Zuk
nik gogoan dudana,
emain ere didazu
—nere bizi zerana—
aurreko egun artan
an eman zenidana.

Aizearen arnasa
txindorraren txioa,
izar dagon gauean
inguru on-giroa,
min gabe erretzen dun
sugarraren lanboa.

Etzegon iñor beira,
Txerren leize zuloan;
esi-barrua pake
iabalean zegoan,
eta zalditeria
ur-begitik zihonan.